

Dette værk er downloadet fra Slægtsforskernes Bibliotek

Slægtsforskernes Bibliotek drives af foreningen Danske Slægtsforskere. Det er et privat special-bibliotek med værker, der er en del af vores fælles kulturarv omfattende slægts-, lokal- og personalhistorie.

Støt Slægtsforskernes Bibliotek – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug. Videre publicering og distribution uden for husstanden er ulovlig.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

SKOLEBLADET.

Nr. 5.

1. September 1916.

1. Aargang.

Det første Panserskib „Santa Anna“

Af Premierløjtnant i Marinen *H. Hertz.*

Normannerne, Datidens dristigste Sømænd og Fribyttere, forsynede allerede i det 12. århundrede deres Skibe med Jernbeslag, der fortil løb ud i en kraftig Spore. Man er her det første Forsøg paa at pansre Skibssiden, hvilket den moderne Teknik har udviklet til Fuldkommenhed, men det første Orlogsskib, der virkelig fortjener Benævnelsen Panserskib, blev bygget i Nizza Aar 1534.

Fire Aar forinden havde Kejser Karl d. V. drustet en Flaade paa 9 Skibe for at befri de kristne Slaver, der holdtes i Fangenskab af Tyrkerne i Tunis. Da den lille Eskadre midlertid var slet udrustet, lykkedes det den tyrkiske Statholders langt større og kraftigere armerede Fartøjer at bore de kejserlige Skibe paa et enkelt nær i Sænk og tage omkring 600 Mand af Besætningen til Fange.

Da Ulykkesbudskabet naaede Palermo, var den almindelige Ophidselse over det forsmædelige Nederlag saa stor, at Byens Købmænd påbød en Indsamling, hvis Udbytte, 187,000 Taler, blev overrakt Kejseren med Bøn om at lade en ny Expedition udruste mod Tunis. Kejseren valgte som Anfører for denne Foretagende den berømte genuesiske Søhelt Andrea Daria, og Johannitterridderne lovede at stille 6 Skibe til Disposition.

Da det blev bekendt, at Andrea Daria skulde lede den nye Expedition mod Tunis,

meldte en Skibsbygmester fra Nizza ved Navn Toscia sig hos ham og forelagde ham Planerne til et Skib, der efter Konstruktørens Angivelse skulde pansres med Blyplader og derved være beskyttet mod Kanonkugler.

Den erfarne Søhelt afviste Toscio's Forslag, da han frygtede for, at Fartøjet paa Grund af Pansringen vilde blive for tungt og umanøvreedygtigt. Til Slut enedes man dog om, at Toscio skulde lade Skibet bygge for egen Regning, og at Andrea Daria ikke skulde overtage det, før Skibet havde vist sig at være fuldt ud sødygtigt.

Skibsbygmesteren, der ikke tvivlede om, at hans Ide kunde realiseres, paabegyndte strax Bygningen af Skibet paa sit Værft i Nizza og fuldendte det i Løbet af 6 Maanedre. I Slutningen af Aaret 1534 løb det af Stablen, og i Midten af December paabegyndtes Prøveturen, der overværedes saavel af Andrea Daria som af Kejserens Repræsentanter. Skibet, der døbttes »Santa Anna«, viste sig i enhver Henseende anvendeligt. Kanonskud, der affyredes mod dets Panser, havde ingen Virkning.

Edvard Baastrups Eftf.

Bøger — Papir.

SKOLEBØGER

til alle Skoler.

Østerbrogade 29.

Johannitterhistoriografen Bosio, som disse Oplysninger skyldes, beskriver »Santa Anna« som følger: Skibet var 56 m langt, 18 m bredt og rigget med 2 Master, Bordhøjden var 6 m. Fuldt udrustet og bemanded med 300 Mand var største Dybgaende kun 3 m, det var armeret med 24 Kanoner af forskellige Kalibre, opstillede paa Batteridæk og øverste Dæk. Pansret bestod af 8 cm tykke Blyplader og strakte sig fra Stævn til Stævn fra en halv Meter under Vandlinien til en og en Fjerdedel Meter over Vandlinien, saaledes at Batteridækket var fuldstændig beskyttet. Blypladerne var gennemsnitlig en Kvadratmeter store og var befæstede til Skibssiden med store Nagler. Som Mellemlag mellem Pansret og Skibssiden havde man anvendt et tykt Lag Beg, medens der var støbt Bly imellem de enkelte Plader, saaledes at Pansret dannede et Hele.

Bosio fremhæver, at et Skib af slige Dimensioner hidtil havde været ukendt, og fortæller som en stor Mærkværdighed om det i Skibet indbyggede Kapel og Bageri.

Da den kejserlige Flaade, der bestod af 32 Skibe, i Foraaret 1535 løb ud fra Palermo paa Togtet mod Tunis, havde Admiral Andrea Daria hejst sit Flag ombord i »Santa Anna«, for hvilket Skibsbygmesteren som Betaling fik 28,000 Taler. — Expeditionens Forløb er bekendt nok, Tunis blev erobret, de vantros Flaade fuldstændig ødelagt og 20,000 kristne Slaver befriede. Dette heldige Resultat skyldtes hovedsagentlig »Santa Anna«, der i alle Fægtninger viste sig at være fuldstændig usaarbar.

Desværre skulde dette første Panserskib, der havde trodset alle fjendtlige Kugler, meget hurtigt blive et Offer for Elementerne. Den 17. Oktober 1536 rasede en voldsom Storm over Middelhavet. »Santa Anna« var netop denne Dag paa Vej til Genua, og tæt

udenfor Havneindløbet til Genua gik Skibet ned med Mand og Mus. Desværre er der ikke opbevaret nogen paalidelig Tegning af dette for Skibsbygningskunsten saa interessante Fartøj; vel findes der blandt Frescomalerierne i Riddersalen i Johannitterpaladset i Rom en Afbildning af »Santa Anna«. Billedet er dog slet vedligeholdt og gengiver kun højst ufuldkommen de vigtige Enkeltheder.

Det er mærkværdigt, at Datidens Skibskonstruktører trods de gode Erfaringer, der indhøstede med dette første Panserskib ikke forsøgte at bygge videre paa slige beskyttede Fartøjer. En Forklaring herpaa turde ligge i, at netop Pansringen af Skibe var altfor kostbar, thi de 28,000 Taler, som Toscio fik for »Santa Anna«, var efter Datidens Forhold en uhyre Pris.

Først i 1782 byggede som bekendt Franskmanden d'Arcon flydende Batterier, som har pansrede med Jernstaver, anbragt udenpaa en Inderklædning af Kork og Læder.

Sommerferie.

Sommerferie, det Ord indeholder for mange Drengene det lyseste og det gladeste de kender. Og hvorfor? Fordi Sommerferien Tid er Frihedens Tid; man slipper bort fra Byen ud paa Landet. Man faar en større Tumleplads, man ser nye Ting; men frem for alt er man fri. Man faar Lov til at løbe og springe, som man vil. Man tumler sig paa Mark og i Lade, mellem Heste og Køer. Man glemmer Byen med Skolen og den Lektielæsning. —

Men naar saa atter Skoletiden er indenvender man hjem, frisk og glad og tager atter fat paa sine Lektier med en Iver og Kraft, som kun det friske Sommerophold

folkene, hvis sædvanlige bestilling var at passe på husets unge søn og holde ham indenfor det indenfor det indhegnede gårdsrums grænser, sov eller var travlt beskæftiget med deres egne Sager. Det var åbenbart, at der var en chance for John Sahib til at slippe bort og *nedlægge sin første tiger*.

Mange gange før havde han lagt planer om at gå på tigerjagt: men altid var der kommet noget i vejen. — — Han kravlede ud af sin hængekøje, og hurtig tog han fra sin tinbeslåede kiste et splinternyt par »putties«, som han gjorde fast over sine bare ben og garvede sko. Det var egentlig for varmt til at have sådanne nogle tingester på, men han smigrede sig med, at det saa raskt ud.

Inden der var gået fem minutter, havde han vundet sin frihed og marcherede ned ad landevejen til de indføtes landsby. Stråhjelman var presset ned over hovedet, og hænderne stak dybt i lommerne. Han glædede sig til den respekt, som vennerne i hæren vilde modtage ham med, hvis tigreren skulde blive dræbt. Han havde ogsaa gjort bekendtskab med en kaptajn, som havde tilstået ham med sorg og skam, at der aldrig var faldet et saa kongeligt dyr for hans bøsse, og nu havde Suthoo forsikret John, at junglen nær ved hans hjem var fuld af tigere.

Suthoo sad netop i skyggen foran sit hus og rensede sin bøsse. Det var en gammeldags forlader, og den var slem til at klikke; men den var hans hjertes stolthed. Han vidste, at John kastede lange blikke til den, og derfor passede han dobbelt på den.

John satte sig ned og holdt den lange bøsse kærligt over sine knæ. »Jeg er sikker på, at du gerne vil gøre noget for at glæde mig,« sagde han.

»Naturligvis,« svarede den gamle mand. »men du må huske på, Jan Sahib,« tilføjede han, »at jeg ingen kugler har fået lavet.«

»Lav nogle,« kommanderede John, »nu op idag vil du og jeg gå ud og dræbe en tiger, Der er ikke et øjeblik at spille. Se du, for tiden gør mine forældre forberedelse til at sende mig til skolen. Og jeg må tage et tigerskind med mig, ellers vil de blive sagt, at jeg ikke er nogen mand.«

Suthoo glemte sin tidligere opdigtelse om den talrige tigerbefolkning og sagde nu Sandheden: »Jamen, Jan Sahib, der er ikke nogen tiger i hundrede miles omkreds.« John smilede på ham med en ubeskrivelig foragt. »Godt. Se nu bare at få lavet nogle kugler. Hvad mente du forresten forleden dag, da du sagde at junglen var overfyldt af tigere?«

»Jamen de kommer kun om natten. De vilde være unyttigt at jage dem nu. Og få dem til at vide, at Suthoo er der med sin bøsse, bliver de bange og gemmer sig.«

John Sahib rynkede panden og sagde: »Prøv at huske på, at du ikke taler til et barn.«

Han fortsatte stolt: »Jeg bliver tolv år næste måned, og i nat, Suthoo, vil jeg jage med dig. Jeg siger altså: lav nogle kugler.«

Suthoo råde slog med sig selv.

»Naar vicekontrolløren giver tilladelse, gå vi,« sagde Suthoo.

»Når fader kommer hjem, vil tigreren være så død som en sild. Men hvis du er bange, Suthoo, så behøver du ikke at komme. Jeg skal nok klare mig alene,« bemærkede John formildende.

»Når man er alene og ingen bøsse har kan man ikke skyde en tiger.«

John stod op og begyndte at gå bort. »Jeg tager din gamle bøsse,« sagde han. »Jeg vil få kugler i landsbyen undervejs.«

Så bøjede Suthoo sit hoved og bad John

giver. Og da føler man, at man bør sige Skolen Tak for den Frihed, Tak for det, at man kom ud paa Landet, og Tak for alle Sommerferiens Glæder. Denne Tak vilde jeg her frembringe paa Kammeraternes Vegne, til Skolen og dens Bestyrelse.

»Tak for Sommerferien«.

En Elev.

Rejsebeskrivelse fra Sverrig.

København ligger allerede bag os og Toget nærmer Helsingør, hvor Færgen venter. Vi gaar om Bord, og først nu begynder den egentlige Rejse.

Havet er blaat og en frisk Vind stryger ind over Skibet, medens dette støt arbejder sig frem med sin Last af Turister og Jernbanevogne. Forude skimter vi Helsingborg som en lille broget Plet, der vokser og vokser; tilsidst løber vi ind i Havnen. Et Par Stød og et enkelt Kommandoraab og Færgen ligger stille. Landgangen lægges ud, vi iler over, igennem Toldvisitationen og til Banegaarden, hvor Toget venter paa at blive fyldt. Med eet rykker det i Toget, der meget hurtigt sætter sig i Fart. I Begyndelsen kører vi igennem Helsingborg hvor der paa begge Sider af Toget ligger Kulgruber. Men efterhaanden tynder Husene ud og vi kommer ud paa Landet. Hvedemark staar ved Siden af Hvedemark; kun hist og her afbrydes Hveden af grønne Græsgange, hvor brogede Køer græsser i store Flokke. Alt tyder paa, at Landet er frugtbart. Men jo højere mod Nord vi kommer, jo fattigere og magere bliver Landet. Hvedemarkerne ombyttes med Rug- og Havremarker og Græsgangene ombyttes med Birke- og Fyrreskove. Medens Agrene i Skaane var saa godt som Stenfri, ligger de i Smaalands fulde

af Sten. Ja, hist og her stikker en Klippe-spids frem. Nogle Steder ligger Agrene fuldstændig ubegroede hen. Nu passerer vi den lille Fabriksby Strømnæsbruk, der har en ret stor Papirfabrik. Vi nærmer os nu en større Købstad, der hedder Ljungby. Ljungby har mange Fabrikker, der alle drives af Floden Lagan, som løber igennem Byen. Ad Lagan sendes mange Tømmerstokke ned til Papirfabrikken i Strømnæsbruk. Denne Flod har saa rivende en Strøm, at trods de mange Fabrikker, som med Mellemrum ligger langs hele dens Løb, den dog synes usvækket. I de sidste Aaringer er der anlagt store elektriske Kraftstationer ved den, hvorfra Kraften ad Luftledninger fordeles til hele Sydsverriges Fabrikker, ja endog helt over til Nordsjælland.

Nu ruller vi ind i Ljungby, hvor vi skal skifte Tog til Angelstad. Toget kører af Sted igennem store Fyrreskove, hvor der hist og her findes Moser. Ved Angelstad staar vi ud. Det er en lille Landsby, som ligger meget smukt ved en lille Indsø. Udenfor Stationen venter en Vogn, som kører os op til Præstegaarden, hvor vi skal bo i hele Sommerferien.

Jan Sahibs tiger.

En fortælling om en mærkelig jagt.

Af John Le Breton.

Oversat af C. E. Soya-Jensen.

Det vilde være synd ikke at benytte en så gunstig lejlighed. John Sahib's moder var rejst bort for at tilbringe tre dage sammen med nogle venner, og hans fader, vicekollektor i Dussore, var på et af sine sædvanlige strejftog. —

Det var en sen Eftermiddag, og tjeneste-

ente lidt, og så begyndte han at lave kugler; det var snart gjort; så ladede han bøsken, og med et grynt af tilfredshed skuldrede han våbenet og var parat. Og så gik de.

Suthoo marcherede lydigt bagefter den romiske lille figur.

Solen gik ned, og det var ganske mørkt, da de endnu kun var et lille stykke fra hytten.

Det blev sortere og sortere, og der hørtes uhyggelige lyde fra nylig vågnede dyr, som var ude for at dræbe eller blive dræbt.

Uafuglene baskede over stien, og flagermuse fløj tæt over hovederne på dem. Vilde dyr for bort i vanvittig angst ved deres komme.

Hjæne, som havde flammert imod dem fra jorden, forsvandt, så hurtigt som et lys slukkes, når der hældes vand over det. Under-

ge skrig tonede frem fra fjerne steder og glødske lysende insekter begyndte at stråle og glødske over buskene. Suthoo førte nu an, og det han gik ad en nedtrådt sti med et lys.

John Sahib åndede meget hurtigt, og på en gang stak han sin lille hånd ind i sin store jakkeammerats.

»Der bliver ikke nogen god jagt i nat,« sagde Suthoo sorgfuldt, »der er ingen tegn, hvis Sahiben ønsker, kan vi godt vende om.«

»Helst ikke!« sagde John med sagte og blønde stemme, »fordi alle vil le af os, hvis vi vender om.«

»Det var her,« forsikrede Suthoo tankefuldt, »at jeg slog den u dødelige ulv. Tre gange tog jeg dens liv, og tre gange sprang den op igen med gabet blodigt og øjnene om flammende ild. Hvis jeg ikke havde haft en amulet om halsen, havde jeg været dødt. Har du en amulet, Jan Sahib?«

»Jeg har en sixpence med et hul igennem,« svarede John. Han skammede sig meget, da han ønskede, at Suthoo vilde vende om.

Junglen ved nat var langt forfærdeligere end om dagen, og han havde tænkt sig, og han begyndte at

spekulere på, hvad hans fader vilde sige.

— — —

Langt borte i mørket hørtes en dyb, knurrende brummen, en trodsig grynten. Øjeblikkelig var junglens mange stemmer tavse. Frygt hvilede over alle junglens dyr. Suthoo stod stille som en død, og John klamrede sig tæt til ham.

— Et øjeblik senere, og jorden syntes at vibrere under deres fødder, og en rullende torden gik gennem junglen, et dumpt, grusomt brøl af ubeskrivelig vildskab. John Sahib havde aldrig hørt noget lignende før, men han behøvede ikke at spørge, hvad det var for et væsen.

Når tigeren, junglens konge, råber på blod, bliver dens sprog forstået af alle. Tilskyn- det af selvopholdelsesdriften vristede drengen geværet ud af den gamle mands hånd. Suthoo snappede efter det; men John holdt fortvivlet fast på det, og der var ingen tid til slagsmål. I det han greb drengen ved skulderen, brød Suthoo frem ad stien med omhyggelig forsigtighed. Men han ledte rigtignok ikke efter tigeren. Han søgte efter et sikkert gemmested, og han bad stille til alle sine guder, om et sådant måtte blive fundet, inden det var for sent.

John Sahib's arm gjorde ondt under vægten af bøsken. Han frygtede, at Suthoo ikke gik i den rigtige retning for at finde tigeren; men han vidste, at man ikke måtte tale i et sådant farligt øjeblik, og så holdt han sin mund.

Til sidst standsede Suthoo. Foran dem var mørkt, langsomt flydende vand, som syntes at afkøle den ophedede luft. Den gamle mand banede sig vej, ivrigere og ivrigere; men han fandt ingen hytte. Regn og solskin havde faaet den til at rådne og junglebefolkningen havde knust resterne. Han fandt ruinerne og begyndte at trække

tømmer sammen for at lave en barrikade. Brølene var ophørt, og det var sandsynligt at tigeren havde fundet føde.

»Aldrig har jeg hørt en tiger før i denne del af junglen«, mumlede Suthoo, »de, som jager ved *Nywanaghur*, må have drevet den herhen. Nar, som jeg var, ja, tre gange nar, som jeg var, at jeg gav efter for et barns tåbeligheder!«

»Du er da vel ikke bange for tigeren?« spurgte John Sahib. »Til hvad nytte er det at ligge paa jorden og vente på, at den skal komme? Skal vi ikke hellere gå ud efter den?«

Han var endnu i besiddelse af bøssen, og hans mod, som havde svinget frem og tilbage, var nu fast. Suthoo blev lammet af rædsel ved opfordringen.

»Jan Sahib«, hviskede han svagt, »der er ingan jagt for os inat. Guderne har villet det så.«

»Hvis jeg ser tigeren, så skyder jeg«, sagde John Sahib bestemt, »det kan du være rolig for. Hvad er jeg egentlig kommet for.«

»Giv mig bøssen«, stønnede Suthoo og prøvede på at tage den; men det mislykkedes.

»Sandheden er, at du er bange«, sagde John med frygtelig åbenhjertighed, »du kan jo ikke skyde lige, hvis du prøver på det. Dine hænder ryster jo!«

De blev afbrudt ved en raslen i løvet og lyd af rappe fødder. Tap—tap—tap, hørtes på den ophedede jord ganske nær ved, og en dåhjort for forbi ned til floden for at drikke. Pludselig drejede den af ud i det lave Vand, og i samme øjeblik sprang en uhyre krop imod den, men hjorten drejede hurtigt til side og tigeren forfejlede springet. Dåhjorten susede bort som en pil. Med et hæsligt brøl fuldt af raseri og

skuffelse standsede tigeren foran barrikaden. I fortvivlelse hævdede Suthoo sig og hængede efter tigeren med en kniv, idet han mere søgte at beskytte drengen end sig selv. Kniven ramte tigerens pote og blev sluppet ud af Suthoos hånd. Tigeren gav et hæsligt brøl fra sig og trak Suthoo med ind i den tåbelige del af junglen.

John havde stået og set forbavset til, men nu vågnede hans mod i sin fulde størrelse. Fremad løb han igennem mørket efter tigeren.

»Jeg kommer, Suthoo! Jeg kommer!« råbte han ikke bange«, råbte han. Han kunde høre buskene knage under tigerens vægt, og han løb han i den retning. Snart kunde han høre tigeren brumme nogle få meter bag sig. Han frygtede at den gamle var død, og han brændte efter at komme til at høre hans ham. —

Atter så han dyrets grøntlysende øjne. En væltet træstamme lå ikke tre yards borte, og på den lagde John bøssen og tog sig til mellem de to grønne Punkter. Dyret var parat til at springe imod sin ukendte fjende, men John skød og tigeren blev standset ved springet. Dyret vred sig og stønnede og spyttede blod, men det rejste sig ikke; det var dødt. Kuglen, som havde ramt tigeren mellem øjnene, havde gjort ende på dets liv.

John rejste sig op. Han var ikke forbavset over, hvad han havde gjort, thi han var, hvad han havde besluttet at gøre, men han var meget bange for den gamle Suthoo, der lå stille, svagt belyst af månen, som netop skinnede ned mellem en åbning i træerne.

»Lever du, Suthoo?« raabte han skramlende slagen, »Tigeren er død.«

Da bevægede Suthoo sig og kom på floden. Blod dryppede fra den venstre sk

. Nøglebenet var brækket, og armen
ng ubrugelig ned. Hans turban var gaaet
ot, og det samme var hans amulet. Han
på den dræbte tiger, og øjeblikkelig var
ene glemt. Han råbte højt, og hele
nglen gav ekko: »Vi to, og uden hjælp,
slog tigreren. Hurra, den er død! Den
død! Alle skal høre om dens død og
e skal prise og beundre os. Aldrig er
r vindet en saadan sejr. Du og jeg, Jan
hib. Du og jeg!

* * *

Da kollektøren i Dussore red ind paa sin
rdsplads, mødte han en procession. Først
m fire mand, som bar et nylig flaaet
erskind, og derefter kom hans søn John
hib, ridende rank og hilsende til alle si-
r imellem en jublende skare af indfødte.

Tonafix Papir

det bedste selvtonende Papir.

Saa vel Begynderen, som den viderekomne
natørfotograf kan ved Hjælp af *Fixerbad*
ene eller *med et Saltforbad* fremstille de
rligste Billeder i forskellige Toner.

Faas i alle gangbare Sorter, Størrelser og
stkontr hos enhver Fotohandler og hos
dereforhandlere af fotografiske Artikler, i
kker à 50 Øre og 1 Krone. Postkort
Øre pr. 10 Stk.

— Brug *Tonafix* til Feriebillederne. —

∴: Køb kun danske Industrivarer. ∴:

Emulsions-papir-Fabriken »MERKUR«

— Carl Poulsen. —

København — Valby.

Skoletasker — Jernystre

Rygsække og Bogmapper

købes billigst i

Lædervareforretningen

Gl. Kongevej 119.

G. Preisler.

Telf. Vester 4029.

Duellens Farer.

Hansen: »Kom der nogen til Skade ved
Duellen?«

Sørensen: »Ja en af Sekundanterne styr-
tede ned fra det Træ, i hvilket han havde
søgt Tilflugt.«

KØB BØRNETØJ

hos

N. I. HJORDT^s

Eftf:

Axel Duckert

26. Gothersgade 26

Stue, 1ste, 2^{den} og 3^{die} Etg.

Grundlagt 1855

Konfirmations Habitter

i største Udvalg.

BØSSEMAGER,
VAABENHANDLER,
KØBMAGERGADE 59.

P. A. JENSEN OG SØNNER

Nordisk Akvarium

Vesterbrogade 3 B.

Store Saltvandsakvarier.

Tropiske Fisk med Unger.

Entré: Voksne 50 Øre, Børn 25 Øre
Skolebørn klassevis har Adgang for 15 Øre
ledsagende Lærer har gratis Adgang.

Gamle og Nye.

Et Kendemærke.

»Dette«, sagde den unge Mand, »er et Fotografi af mig, sammen med mine to franske Pudler. Frøkenen kan vel kende mig?«

— »Ja, det tror jeg nok« — sagde den unge Dame, »det er jo Dem, der har Hat paa, ikke sandt?«

Poul Holm Silkegade II.

Leverandør til alle
Sportsforeninger
og Skoler.

Gymnastikdragtgr
Løbe- og Svømme-
dragter

Bryderdragter
Støvler og Sko

billigst hos

Poul Holm.

Redigeret af Thure Hastrup. Hjælpe-Redaktør Kaj Flindt.
Kontor: Faxegade 7. Telefon: Øbro 1753 y.

Udsalg — Olsens Bogtr., Henrik Steffensvej 2

Skolebestik

fra

Cornelius Knudsen

Købmagergade 15.

Fruen havde Svar.

Han: (arrigt) »Naa, kommer du nu tilbage igen efter noget du har glemt?«

Hun: Nej, jeg kommer efter noget jeg husked.«

Børnenes Bazar

Frederiksborggade 21.

Dukke-

Legetøjs- og

Sports-Magasin

Et Held.

Gamle Tollesen: »Jeg har en saadan Gigt at det værker i hvert Ben i Kroppen!«

Unge Johansen: »Saa kan du være glad Gamle, at du ikke er en Sild.«

F. V. Dalberg,

Bog- og Papirhandel,

H. C. Ørstedesvej 50 C.

(Ved Jernbaneoverskæringen).

Telefon: Nora 2192 YDUN.